

„Dojdu pro kafe,“ říkal Richard Veronice. „Co kdybys vzala pana Čenichálka na rychlou procházku, aby si protáhl nohy? Pořád máme před sebou ještě asi hodinu cesty.“

Veronika si stěžovala na zimu a připnula mi vodítko. Byl jsem moc smutný, než abych ji přivítal olizováním a vrtěním ocasem jako obvykle, ale nezdálo se, že by si toho všimla. Pak mě přes řady aut odvedla na pruh trávy lemovaný stromy.

„No tak,“ vyštěkla. „Pospěš si a vydělej se, je tady strašná zima.“

Zatímco pochodovala a mávala rukama, aby se zahřála, pobíhal jsem okolo jako u vytržení. Poprvé v životě jsem byl doopravdy venku, na trávě bez budov nebo silnic. Nejistě jsem přičichl k zemi a pocítil jsem, jak mnou jako sluneční svit proudí energie, zmírňuje můj zármutek a dává mi chuť běhat a skákat. Přesně tohle mi chybělo! Vodítko mi nedovolilo zatoulat se příliš daleko, ale byl jsem na vrcholu blaha. Tráva byla plná zvuků a pachů, a jen co jsem se vydal za jednou lákavou vůní, už mě to táhlo opačným směrem po další dráždivé stopě. Štěkal jsem čirou radostí, což Veroniku přimělo prudce zatáhnout za vodítko. A pak jsem najednou koutkem oka zpozoroval pohyb mezi stromy. Hlava mi vystřelila nahoru a já jsem ztuhl a prohlí-

žel houští – ano, určitě se tam něco pohybovalo. Než jsem se vůbec mohl zamyslet nad tím, co dělám, ovládly mě instinkty. Náhle jsem vyskočil kupředu tak rychle, že jsem se vyvlékl z obojku, a pak už jsem běžel, jak rychle jsem jen mohl. Propána, takový úžasný pocit! K tomuhle jsem byl zrozený. Slyšel jsem, jak mě Veronika volá, ale nemohl jsem se zastavit, dokonce ani kdybych chtěl. Když jsem se dostal ke stromům, to, co tam bylo, už bylo dávno pryč, ale já jsem pokračoval, radostně jsem se hnál podrostem a zastavil jsem se až dlouho poté, co se Veroničino volání ztratilo.

Když jsem nakonec přišel k sobě a zastavil jsem se u úzkého potůčku, abych se napil, vzhlédl jsem a zjistil jsem, že jsem ze všech stran obklopený lesem. Nebyli tam žádní lidé, žádné budovy, žádné silnice ani chodníky, jen stromy. Rozhodně bylo načase vydat se zpátky. Chvíli jsem zůstal stát a rozhlížel se. Pořád jsem supěl vši tou námahou a snažil jsem se zorientovat, abych se mohl vrátit po svých stopách, ale nevěnoval jsem doopravdy pozornost tomu, kam běžím – a všechny stromy si navíc byly dost podobné –, a tak jsem netušil, kudy jít. Někde nade mnou se náhle ozvalo zavřískání. Nejspíš to byl jen pták, ale bylo to v tom tichu tak hlasité, že jsem až nadskočil. Bylo to poprvé v životě, co jsem byl úplně sám, a začínal jsem trochu panikařit.